

[Sigsgaard.]

Nu har SF opdaget, at der er en kampagne i gang mod dette skattesnyderi, og så synes man, at man ligesom vil prøve at hænge lidt på, og det var i sig selv udmærket, hvis man så ellers gjorde noget. Jeg indrømmer, at forespørgselsdebatter kan have deres berettigelse, men jeg mener ikke, at de har det i denne sag. Der bør forespørgslerne og de generelle betragtningers tid være forbi til fordel for handling.

Folketinget har gennem årene haft diverse skatteudvalg siddende. Ingen af dem har i årene siden 1963-64 fundet på at forlange en opgørelse over skattesnyderiet, og først da VS havde forlangt — og altså også her for nylig fået — denne opgørelse, begyndte man i folketingetsudvalget at beskæftige sig alvorligt med skattesnyderiet. Der har man altså ikke hidtil gjort noget videre, og vi har kunnet se her i de sidste par måneder, at der snart ikke er én eneste ordfører for eller et eneste medlem af regeringspartierne, der kan holde en tale noget som helst sted i landet — det gælder endog udenrigsministeren — uden at han maner til kamp mod skattesnyderiet. Men det er altså stadig væk kun ord.

I folketinget vil man så ligesom klare det med en forespørgselsdebat med påfølgende dagsordensforslag om, hvad finansministeren agter at gøre ved skattesnyderiet. Jeg mener ikke, at man behøver at spørge om det, for skiftende finansministre har kun gjort det ved skattesnyderiet, som de er blevet presset til, lige præcis det, ikke spør mere. Opgaven er altså at rejse et sådant pres.

Hr. Grünbaum havde mange smukke ord tilovers for den indsats, daværende finansminister Grünbaum gjorde imod skattesnyderiet, og det forstår jeg selvfølgelig godt, men det må dog lige siges, at også den indsats var helt utilstrækkelig, for uanset hvad hr. Grünbaum og hr. Poul Møller og andre finansministre har gjort, er snyderierne efter alt at dømme støt vokset igennem en årække.

Hvis skiftende ministre nu virkelig ville gøre noget også ud over det, der sker på uddannelsesfronten, og som blev udførligt beskrevet i dag, så brugte man i hvert fald de beføjelser, som allerede findes. Men det

sker jo ikke, og det har jeg påpeget ved at rejse nogle spørgsmål her i tinget.

De beføjelser, der i dag findes i skattelovgivning, i kontrolloven, de bruges ikke. For visse beføjelsers vedkommende har man haft dem i 25 år nu, uden at de har været brugt én eneste gang. Lønindtægterne kontrollerer man minutiøst. Efter kontrolloven kan også formueindtægter kontrolleres, men det sker ikke, det gør man ikke. Derfor har hr. Jens Foged ikke ret i, at denne sag er upolitisk, at alle her i tinget så inderligt gerne vil bekæmpe snyderiet. Hvis det var rigtigt, hr. Jens Foged, hvorfor bruger man så ikke de beføjelser, som man allerede har?

Der er altså ingen grund til mere snakken udenom. Vi ved, at skattevæsenet lader store selskaber slippe for skat ved at flytte overskuddet til udlandet. Derved overtræder skattevæsenet selskabsskattelovens § 12 og det med finansministerens godkendelse. Jeg synes, det er grove løjer. Men hvad kan man egentlig gøre ved det? Den såkaldt lille mand skal pinedød overholde lovene, for ellers pudser man politiet på ham. Men skattevæsenet overtræder en lov, kontrolloven, groft, og ministeren godkender det, så kan de gøre i fred og ro.

Vi ved også, at en masse millionærer, hvis penge jo er skabt af den arbejdende befolkning — det skal man ikke glemme — ikke betaler en krone i skat, og jeg efterlyser ligesom hr. Grünbaum, hvor undersøgelsen af det forhold bliver af; det er længe siden, vi har talt om det. Vi ved også, at bl. a. mange af disse millionærer bare følger lovene. Men så må der være noget galt med sådanne love, der brandskatter almindelige mennesker og undtager millionærer. Vi ved, at såkaldt driftige folk kan afskrive flere mill. kr. f. eks. på en dok, inden der er taget ét eneste spadestik. Rent og skært tilskud fra almindelige skatteydere til de store firmaer, det er, hvad der er tale om. Vi ved også, at store firmaer tjener millioner skattefrit ved at låne billige udenlandske penge dyrt ud til kommuner, der ikke selv må låne i udlandet. Det synes regeringen er helt i orden, det har den erklæret herfra — to ministre endda — at den ikke vil foretage sig noget imod. Sådan er altså systemet, de rige beriger sig, de skiftende regeringer hjælper dem med det, de, der ingenting har eller kun har lidt,